

основні підходи: якомога ширше й глибше охопити ринки збуту своєї продукції у регіонах світу, розмістити дочірні підприємства й підрозділи ближче до потенційних покупців (при цьому або поглинути діючі в регіонах виробництва з подальшим їх перепрофілюванням і модернізацією, або створити нові) для того, щоб якомога швидше окупити свої інвестиції на розвиток і в результаті цього підвищити ефективність виробництва, наукових досліджень і конструкторських розробок, у тому числі й за рахунок використання науково-технічного і кадрового потенціалу регіонів. Поряд з цим фірми докладають багато зусиль у напрямі залучення і закріплення за виробником потенційних і реальних покупців своєї продукції. Для цього вони розширюють спектр послуг, які надаються споживачам.

Література.

1. Головка А.М. Основні тенденції розвитку ринку сільськогосподарської техніки провідних зарубіжних країн. / П. А. Денисенко, В. О. Питулько // Економіка АПК. – 2006. – № 2. – С. 88-89.
2. Больше типов, меньше заводов. Тенденции развития рынка зерноуборочной техники. – Зерно. – 2006. – июнь. – С. 74-83.
3. Ринок сільськогосподарської техніки: проблеми становлення / за ред. Г. М. Підлісецького. // Київ: ННЦ Інститут аграрної економіки, 2005. – 220 с.
4. Транснациональный выбор. // Зерно. – 2006. – август. – С. 92-97.
5. www.ukragroportal.com.

РЕСТРУКТУРИЗАЦІЯ ЯК ЗАСІБ АДАПТАЦІЇ ДО КРИЗОВИХ УМОВ У БУДІВНИЦТВІ

**Ракицька С.О., к.е.н., доцент, Жусь О.М., ст.викладач,
Одеська державна академія будівництва та архітектури**

Будівництво сприяє ефективному функціонуванню багатьох підприємств народного господарства. Успішний розвиток будівельної галузі викликає економічне зростання в країні і виникнення необхідних умов для розв'язання багатьох соціальних проблем.

За останні роки спостерігалось накопичення кризових явищ і на підприємствах будівельної галузі: скорочувались обсяги реалізації підрядних робіт, знижувалась рентабельність продукції, зростала доля

збиткових підприємств.

Так, за даними Держкомстату, у січні-жовтні 2010 року підприємствами країни виконано будівельних робіт на суму 31851,6 млн. грн., що менше на 9,0%, в порівнянні з відповідним періодом 2009 року. Підприємства, які одержали прибуток у 2010 році, становить 42,4% у загальній кількості, відповідно збиткових підприємств – 57,6%. Рівень рентабельності будівельних організацій у 2010 році становить (- 1,8%), що майже вдвічі нижче аналогічного показника за попередній період (- 0,4%) [1].

Основною проблемою будівельного комплексу України є відсутність замкнених виробничих циклів. Внаслідок цього виникають великі витрати на транспортування і трансакції, які зменшують конкурентоспроможність кінцевої продукції. Галузь відзначається високими витратами матеріалів та енергії.

Все це значною мірою впливає на ефективність функціонування будівельного підприємства.

Зміни, що відбулись в економіці України останнім часом, вимагають постійного моніторингу і вдосконалення процесу керування підприємством. Тому, в сучасних умовах господарювання, актуальною є проблема пошуку нових, більш ефективних форм та методів управління, а також оперативних заходів, що допоможуть вітчизняним виробникам адаптуватися до змін зовнішнього середовища та навчитися не тільки долати наслідки кризових явищ, а й завчасно передбачати і ліквідувати їх на початкових стадіях розвитку.

Забезпечення сталого економічного зростання країни передбачено здійснювати на основі модернізації і реструктуризації підприємств, технологічного та організаційного оновлення виробництва з метою їх пристосування до внутрішніх і зовнішніх умов ринкової економіки.

Реструктуризація підприємств – це здійснення організаційно-економічних, правових, технічних заходів, спрямованих на зміну структури підприємства, його управління, форми власності, організаційно-правової форми, з метою фінансового оздоровлення підприємства, збільшення обсягів випуску конкурентоспроможної продукції, підвищення ефективності виробництва [2].

Для підприємств у ринковій економіці прибуток і рентабельність капіталу є головними цілями діяльності. Також необхідно вживати заходів щодо збереження ліквідності підприємства та незалежності від інвестора.

Вдосконалення будівельного комплексу має ґрунтуватися, перш за все на реалізації галузевих програм, найважливішими з яких є: розвиток матеріально-технічної бази будівництва, оновлення та переоснащення активної частини основних фондів будівельних і спеціалізованих організацій, створення та впровадження нових матеріалів, енергозберігаючих технологій.

Проведення заходів із реструктуризації для кожного суб'єкта господарювання потребує індивідуальних способів розв'язання завдань щодо виходу з кризового стану.

Розрізняють такі форми реструктуризації:

- реструктуризація виробництва, передбачає внесення змін до організаційної та виробничо-господарської сфери підприємства з метою підвищення його рентабельності та конкурентоспроможності;

- реструктуризація активів, яка передбачає продаж частини основних фондів, зайвого обладнання, запасів сировини, матеріалів, окремих підрозділів підприємства; зворотний лізинг і т. д.;

- фінансова реструктуризація, пов'язана із зміною структури її розмірів власного та позикового капіталу, а також змінами в інвестиційній діяльності підприємства;

- корпоративна реструктуризація (реорганізація) являє собою реорганізацію підприємства, що має на меті зміну власника статутного фонду, створення нових юридичних осіб і нову організаційно-правову форму діяльності. У межах такої реструктуризації виділяють злиття, приєднання, виокремлення, перетворення тих чи інших підрозділів та створення спільного підприємства [3].

Вибір форм і методів реструктуризації підприємств залежить від очікуваних результатів, бажаного строку їх досягнення, потрібних для цього інвестиційних ресурсів і можливостей їх залучення.

Основна ідея корпоративної реструктуризації підприємств – створення конкурентоздатних виробництв і зміна поведінки підприємства через впровадження вертикальної інтеграції.

Ефективність реструктуризації забезпечується тими заходами, які покладені в основу плану реструктуризації і спрямовані на вдосконалення організації та управління виробничо-господарською діяльністю, поліпшення фінансового становища підприємства. Вибір того чи іншого виду перетворень відповідатиме вимогам і пріоритетам розвитку підприємства, технологічності виробництва та конкурентоспроможності продукції.

На нашу думку, реструктуризація будівельних підприємств, в тому числі на основі створення інтегрованих об'єднань дозволить

активізувати процес модернізації промислового виробництва та забезпечить стійкий розвиток виробництва.

Література.

1. www.minregionbud.gov.ua
2. <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1078.10951.0>
3. Небава М.І., Адлер О.О., Козловський В.О., Лесько О.Й., Мокіна Ю.В. Економіка та організація виробничої діяльності підприємства. – Вінниця: ВНТУ. – 2010.

ФИНАНСОВОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ ИННОВАЦИОННЫХ ПРОЦЕССОВ МОЛОЧНОГО ЖИВОТНОВОДСТВА

**Сайчук Ю.А., аспирантка,
Харьковский национальный технический университет
сельского хозяйства имени Петра Василенко**

Одной из наиболее актуальных задач для современной Украины является определение своего объективного положения в мировом хозяйстве и выбор эффективной модели экономической политики, обеспечивающей интеграцию Украины в мировую экономику в качестве одного из ключевых геополитических центров и конструктивного партнера для других ее участников. В настоящее время реальный потенциал Украины пока ограничивает масштабы ее вклада в регулирование роста экономической ситуации в мире. Поэтому выход Украины на траекторию динамического роста экономики обеспечит не только решение социально-экономических задач страны, но и будет способствовать увеличению ее вклада в решение проблем международной безопасности и устойчивого мирового развития.

Современные экономические трансформации все больше характеризуются переходом национальных экономик многих стран к инновационному типу развития, важнейшей чертой которого является интеллектуализация основных видов труда и факторов производства. В мире интенсивно идет процесс перегруппировки сил в пользу технико-технологических, информационных и квалификационных нововведений, на долю которых в передовых странах в конце XX века приходилось до 85% прироста ВВП. В настоящее время, когда в недалекой перспективе просматривается нехватка природных ресурсов, служившие ранее для развития, конкурентная борьба